

El folk a la Safor: la Sopa

OBDÚLIA SANCHIS

Sovint sobten els noms que es posen els grups musicals: **Ja t'ho diré, gossos, La gossa sorda, sangtrait, sopa de cabra...** *sopa de cabra?*... quin nom! Aquesta és la mateixa exclamació usada per la gent jove de la Safor pels volts dels anys setanta, en sentir el nom amb què una colla d'amics nomenà el seu grup: La Sopa.

Certament el nom era tan innovador com estrany; de fet, la tendència d'aquell moment marcava unes pautes ben diferents: Los Mustang, Los Sírex, Los Bravos... i, de segur, si fem memòria, en recordaríem molts més.

La denominació, però, no era l'únic tret diferenciador. Era un colla d'amics que representava un estil de vida, l'estil de vida desitjat per molts. La Sopa tampoc no era un grup convencional. A través de les seues actuacions matinals -llavors moltes eren matinals!- vam conèixer cançons i autors que no oblidarem mai, o que no hauríem d'oblidar mai: Bob Dylan, Dónovan, Peter, Paul and Mary, Beatles... És veritat que altres grups també en feien versions, però La Sopa -Rafa, Pic, Charlie i Lluís- cantava en directe (sense cap mena de subvenció ni tan sols per al transport, un transport totalment precari) i gairebé cada diumenge ens ensenyaven cançons diferents, amb ritmes diferents; a més a més, feia goig sentir les veus, la seua conjunció, els instruments (aquell banjo, aquella harmònica, aquell baix!...). Cantaven i tocaven molt bé. En som uns quants que ho assegurem. De segur que recordeu cançons com ara *El dia que el vaixell vindrà, Els temps estan canviant, El mariner pipat, Escolta-ho en el vent...* i d'altres en versió original *Colors...*

Si tot això és interessant, encara ho és més el fet que van difondre versions genuïnes de la nostra terra, que en alguns casos pertanyien a la tradició més local -*Ramonet si vas a l'hort...* coneguda més o menys per tothom- i en altres a àmbits més generals, com ara *Au, vinga la trinca... Les rondes del vi, la Mestressa, Les nines maques...*

Aquesta mena de cançons -les que coneixíem i cantàvem a través de La Sopa- tenien un denominador comú: parlaven de justícia social, de pau "*fins quantes bombes hauran d'esclatar...*" d'amor a la terra, a la natura... en definitiva qüestionaven, o ens feien qüestionar la realitat que teníem i la que volíem.

Afirmar que La Sopa va aconseguir que la joventut de Gandia reclamara llibertats, prenguera consciència de país, desitjara un estil de vida lliure.... potser és un poc presumptuós. Efectivament, no podem dir que un sol camí siga definitiu a l'hora de determinar la xarxa viària d'un territori, però si no és amb la suma de tots els camins i de totes les dreceres, es pot arribar a crear-la?

La Sopa potser no fóra l'únic mitjà de difusió d'una determinada música i de l'esperit crític en aquella època; segurament igual haguérem sentit les cançons de Dylan, d'Ovidi i de tants altres, i igualment haguérem aspirat a ser més lliures; però és a partir de grups com aquest que una generació ha qüestionat molts aspectes de la vida del nostre país.

Rafa Timoner.

Carles Climent.

Lluís Garcia.

Vicent Picornell.